

administracji szkolnej (Dz. U. Nr 30, poz. 182) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Pracownikom wykonującym funkcje nadzoru pedagogicznego, zatrudnionym w dziale szkolnictwa zawodowego, posiadającym stopień magistra, przewodniczący prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) może podwyższyć specjalny dodatek pedagogiczny o kwotę nie przekraczającą 30% górnej stawki tego dodatku ustalonej w ust. 1 dla danego stanowiska. Podwyższenie specjalnego dodatku peda-

gogicznego może nastąpić w ramach ustalonego odrębnymi przepisami funduszu płac.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz prezydiom rad narodowych.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

26

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 stycznia 1969 r.

w sprawie zasad oraz trybu umarzania i udzielania ulg w spłaceniu należności państwowych.

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Rozporządzenie dotyczy należności pieniężnych przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom.

2. Rozporządzenie nie dotyczy należności wymienionych w art. 4 dekretu z dnia 16 maja 1956 r. o umarzaniu i udzielaniu ulg w spłaceniu należności państwowych (Dz. U. Nr 17, poz. 92) oraz opłat za czynności egzekucyjne, o których mowa w art. 172 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz. U. Nr 24, poz. 151).

§ 2. 1. Należność można umorzyć, odroczyć termin zapłaty lub rozłożyć jej spłatę na raty niezależnie od tego, w jaki sposób należność została ustalona.

2. Zaniechanie dochodzenia należności, która nie uległa przedawnieniu lub prekluzji, jest dopuszczalne tylko w razie jej umorzenia w trybie przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

3. Ustalenie okoliczności, które mogą być podstawą umorzenia, odroczenia lub rozłożenia na raty, należy do jednostki będącej wierzycielem.

§ 3. 1. Należność może być umorzona w całości lub w części, jeżeli zachodzi jedna z następujących okoliczności:

- 1) niemożliwe jest ustalenie osoby dłużnika;
- 2) niemożliwe jest ustalenie majątku dłużnika lub źródeł jego dochodu;
- 3) w wyniku postępowania egzekucyjnego lub na podstawie innych danych stwierdzono, że dłużnik nie posiada majątku, z którego można by poszukiwać należności, albo że posiadany przez dłużnika majątek wystarczyłby za ledwie na pokrycie kosztów egzekucji bądź też że przeprowadzenie egzekucji skierowanej do wynagrodzenia dłużnika za pracę lub jego dochodów mogłoby podważyć możliwości bytowe dłużnika lub jego rodziny;
- 4) należność nie przekracza kwoty 1.000 zł, a jej ściąganie byłoby połączone z niewspółmiernymi kosztami lub trudnościami;
- 5) dłużnik zmarł, a stwierdzono, że zmarły nie pozostawił żadnego majątku albo że po zmarłym pozostały tylko ruchomości, które nie podlegają zajęciu na podstawie prze-

pisów szczególnych lub stanowią przedmioty codziennego użytku domowego o wartości nie przekraczającej kwoty 10.000 zł;

- 6) należność nie przekracza kwoty 10.000 zł i dłużnikiem jest właściciel gospodarstwa rolnego, a ściąganie należności byłoby możliwe tylko w drodze egzekucji z nieruchomości wchodzącej w skład tego gospodarstwa;
- 7) należność nie przekracza kwoty 20.000 zł i stanowi roszczenie wobec spółdzielni lub organizacji społecznej z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy sprzedaży, dostawy, roboty lub usługi; jednakże umorzeniem nie może być objęta ta część należności, która dotyczy straty rzeczywiście poniesionej przez wierzyciela;
- 8) należność uległa przedawnieniu.

2. Należność z tytułu odpowiedzialności za niedobór mienia nie może być umorzona z przyczyny wskazanej w ust. 1 pkt 1.

3. Należność z tytułu odszkodowania za zagarnięcie mienia społecznego nie może być umorzona w stosunku do sprawcy zagarnięcia przed upływem 10 lat od daty popełnienia tego przestępstwa. Nie dotyczy to umorzenia z przyczyn wymienionych w ust. 1 pkt 5 oraz umorzenia odsetek.

4. Umorzenie należności, za którą obok dłużnika głównego odpowiadają również inne osoby, może nastąpić, gdy okoliczności uzasadniające umorzenie zachodzą co do wszystkich zobowiązanych.

§ 4. W razie braku okoliczności, o których mowa w § 3, umorzenie może nastąpić tylko w trybie określonym w rozdziale 4.

§ 5. Organ uprawniony do umorzenia lub zastosowania ulgi w spłacie należności rozstrzyga o tym w formie pisemnej. Umorzenie może nastąpić z własnej inicjatywy tego organu albo na wniosek wierzyciela lub dłużnika. Odroczenie terminu zapłaty lub rozłożenie na raty może nastąpić wyłącznie na wniosek dłużnika. O treści rozstrzygnięcia należy zawiadomić wierzyciela, a także dłużnika, chyba że chodzi o umorzenie z przyczyn wskazanych w § 3 ust. 1 pkt 1.

§ 6. W razie umorzenia w całości należności głównej podlegają umorzeniu także należności uboczne, w szczególności odsetki i koszty dochodzenia należności, a w razie umorzenia części należności głównej podlegają umorzeniu odsetki dotyczące tej części. Jednakże organ uprawniony do umorzenia może zastrzec, że nie podlegają umorzeniu należności uboczne lub ich część.

§ 7. 1. W razie częściowego umorzenia można zastrzec, że umorzenie to będzie uważane za niebyłe, jeżeli dłużnik nie spłaci pozostałej części należności w terminie wskazanym w rozstrzygnięciu o umorzeniu.

2. Organ, który umorzył należność w całości lub w części, może uznać umorzenie to za niebyłe, jeżeli wyjdzie na jaw, że dowody, na podstawie których umorzono należność, były fałszywe lub umorzenie nastąpiło w wyniku przestępstwa albo że dłużnik wprowadził organ ten w błąd co do okoliczności, które były podstawą umorzenia.

§ 8. W wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zastrzegających na szczególne uwzględnienie mogą być udzielone ulgi w spłacaniu należności w postaci odroczenia terminu ich zapłaty lub w postaci rozłożenia należności na raty.

§ 9. W braku odmiennego zastrzeżenia w rozstrzygnięciu o odroczeniu terminu zapłaty lub o rozłożeniu na raty nie pobiera się odsetek od należności za okres od daty tego rozstrzygnięcia do upływu terminów zapłaty wskazanych w rozstrzygnięciu.

§ 10. 1. W rozstrzygnięciu o rozłożeniu należności na raty można zastrzec, że rozłożenie należności na raty będzie uważane za niebyłe, jeżeli dłużnik nie spłaci w terminie i w pełnej wysokości rat ustalonych w tym rozstrzygnięciu. Dłużnik, który nie dopełnił tego warunku, nie korzysta ze zwolnienia od płacenia odsetek, o którym mowa w § 9.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do rozstrzygnięcia o odroczeniu terminu zapłaty.

§ 11. Organ właściwy do umorzenia lub udzielenia ulgi w spłacie należności może przed wydaniem rozstrzygnięcia w tej sprawie zlecić jednostce będącej wierzycielem złożenie do organu egzekucyjnego wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, jeżeli za tym przemawia interes społeczny lub wzgląd na położenie rodzinne lub majątkowe dłużnika.

§ 12. Ilekroć w rozporządzeniu jest mowa o kwocie należności podlegającej umorzeniu lub odroczeniu terminu płatności albo rozłożeniu na raty, należy przez to rozumieć kwotę należności przypadającą od jednego dłużnika według stanu w chwili rozstrzygnięcia o umorzeniu lub zastosowaniu ulg w spłacie, jednakże bez odsetek i kosztów dochodzenia należności. Na równi z należnością przypadającą od jednego dłużnika traktuje się należność od kilku dłużników, jeżeli za jej spłatę odpowiadają solidarnie. Jeżeli należność główna została zapłacona, a pozostają do zapłaty odsetki lub koszty dochodzenia należności, przez kwotę należności podlegającej umorzeniu lub odroczeniu terminu płatności albo rozłożeniu na raty rozumieć należy sumę tych należności ubocznych.

Rozdział 2.

Należności jednostek objętych budżetem centralnym lub rozliczających się z tym budżetem.

§ 13. 1. Kierownik jednostki budżetowej lub instytucji państwowej objętej budżetem centralnym może należność przysługującą tej jednostce (instytucji) umorzyć, jeżeli należność nie przekracza kwoty 10.000 zł, a odroczyć termin zapłaty lub rozłożyć spłatę na raty, gdy należność nie przekracza kwoty 25.000 zł, a okres spłaty — 3 lat.

2. Jeżeli należność w razie umorzenia przekracza kwotę 10.000 zł, a w razie odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwotę 25.000 zł lub okres spłaty przekracza 3 lata, o umorzeniu, o odroczeniu terminu zapłaty lub o rozłożeniu należności na raty rozstrzyga właściwy naczelny organ administracji państwowej.

§ 14. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa państwowego rozliczającego się z budżetem centralnym może należność przysłu-

gującą temu przedsiębiorstwu umorzyć, jeżeli należność nie przekracza kwoty 10.000 zł, a odroczyć termin zapłaty lub rozłożyć spłatę na raty, gdy należność nie przekracza kwoty 25.000 zł, a okres spłaty — 3 lat.

2. Jeżeli należność w razie umorzenia przekracza kwotę 10.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia spłaty na raty — kwotę 25.000 zł lub okres spłaty przekracza 3 lata, o umorzeniu, odroczeniu terminu zapłaty lub rozłożeniu na raty rozstrzyga:

- 1) dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) — co do należności przedsiębiorstw wchodzących w skład zjednoczenia (jednostki równorzędnej), gdy należność w razie umorzenia nie przekracza 100.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 250.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 5 lat;
- 2) naczelny organ administracji państwowej sprawujący zwierzchni nadzór nad przedsiębiorstwem — w pozostałych wypadkach.

3. Dyrektor zjednoczenia (jednostki równorzędnej) może umarzać, odraczać termin zapłaty lub rozkładać na raty należności zjednoczenia (jednostki równorzędnej) w granicach wskazanych w ust. 1 i 2 pkt 1. Przepis ust. 2 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

§ 15. Naczelny organ administracji państwowej może upoważnić do rozstrzygania w sprawach, o których mowa w § 13 ust. 2 lub w § 14 ust. 2 pkt 2, dyrektora departamentu (jednostki równorzędnej) lub kierownika jednostki organizacyjnej bezpośrednio podległej naczelnemu organowi administracji państwowej w zakresie umarzania należności nie przekraczających kwoty 200.000 zł oraz odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności nie przekraczających kwoty 300.000 zł na okres nie dłuższy niż 5 lat.

§ 16. 1. Minister Komunikacji może upoważnić kierowników jednostek organizacyjnych przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” do umarzania, odraczania terminu zapłaty i rozkładania na raty należności przysługujących temu przedsiębiorstwu w granicach wskazanych w § 14 ust. 1 oraz w § 14 ust. 2 pkt 1.

2. Minister Łączności może upoważnić kierowników jednostek organizacyjnych państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” do umarzania, odraczania terminu zapłaty i rozkładania na raty należności z tytułu opłat radiofonicznych i telewizyjnych, jeżeli należność w razie umorzenia, odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty nie przekracza kwoty 50.000 zł, a okres spłaty — 5 lat.

3. Dyrektor Centralnego Zarządu Upowszechnienia Prasy i Książki „Ruch” może zezwolić dyrektorom podległych przedsiębiorstw na upoważnienie do umarzania, odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności w granicach wskazanych w § 14 ust. 1 kierowników zakładów działających na zasadach wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, a wchodzących w skład tych przedsiębiorstw.

4. Dyrektor przedsiębiorstwa państwowego może upoważnić kierowników jednostek organizacyjnych działających na zasadach wewnętrznego rozrachunku gospodarczego, a wchodzących w skład tego przedsiębiorstwa, do umarzania, odraczania terminu zapłaty i rozkładania na raty należności przedsiębiorstwa, jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 2.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 10.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 2 lat.

§ 17. 1. O umorzeniu należności przysługujących bankom państwowym rozstrzygają:

- 1) Prezes Narodowego Banku Polskiego — jeżeli należność przysługująca temu bankowi nie przekracza kwoty 1.000.000 zł;
- 2) naczelni dyrektorzy pozostałych banków — jeżeli należność przysługująca bankowi nie przekracza kwoty 500.000 zł;

3) Minister Finansów — co do należności przekraczających kwoty wymienione w pkt 1 i 2.

2. Prezes Narodowego Banku Polskiego, a w pozostałych bankach naczelni dyrektorzy mogą upoważnić do rozstrzygania w sprawach określonych w ust. 1 pkt 1 i 2:

- 1) pracowników centrali banku na stanowisku nie niższym od dyrektora departamentu lub równorzędnym — co do należności nie przekraczających kwoty 200.000 zł;
- 2) podległych im bezpośrednio dyrektorów (kierowników) oddziałów banku — co do należności nie przekraczających kwoty 100.000 zł;
- 3) dyrektorów (kierowników) oddziałów operacyjnych banku — co do należności nie przekraczających kwoty 10.000 zł.

3. Zasady i tryb odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności przysługujących bankom państwowym ustalają: dla Narodowego Banku Polskiego regulamin wydany przez prezesa tego banku, a dla pozostałych banków — regulaminy wydane przez naczelnych dyrektorów tych banków.

§ 18. 1. O umorzeniu należności przysługujących Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń rozstrzygają:

- 1) kierownik inspektoratu powiatowego (miejskiego) Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — jeżeli należność nie przekracza kwoty 5.000 zł;
- 2) dyrektor oddziału wojewódzkiego (oddziału dla m. st. Warszawy i m. Łodzi) Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — jeżeli należność nie przekracza kwoty 50.000 zł;
- 3) Naczelny Dyrektor Państwowego Zakładu Ubezpieczeń — jeżeli należność nie przekracza kwoty 500.000 zł;
- 4) Minister Finansów — jeżeli należność przekracza kwotę wskazaną w pkt 3.

2. Zasady i tryb odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności przysługujących Państwowemu Zakładowi Ubezpieczeń ustala regulamin wydany przez Naczelnego Dyrektora Państwowego Zakładu Ubezpieczeń.

§ 19. O umorzeniu, odroczeniu terminu zapłaty lub rozłożeniu spłaty na raty należności Zakładu Ubezpieczeń Społecznych rozstrzyga:

- 1) dyrektor oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 100.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 250.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 5 lat;
- 2) Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych — w pozostałych wypadkach.

Rozdział 3.

Należności jednostek objętych budżetem terenowym lub rozliczających się z tym budżetem.

§ 20. 1. O umorzeniu, odroczeniu terminu zapłaty lub o rozłożeniu na raty należności przysługujących jednostkom budżetowym i państwowym instytucjom objętym budżetami terenowymi rozstrzygają:

- 1) kierownik właściwego organu administracji prezydium miejskiej rady narodowej miasta nie stanowiącego powiatu (rady narodowej osiedla) — co do należności objętych budżetem miejskim (osiedla), jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 5.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 25.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 2 lat;
- 2) kierownik właściwego organu administracji prezydium powiatowej rady narodowej — co do należności jednostek objętych budżetem powiatowym lub budżetami niższego stopnia, jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 20.000 zł, w razie zaś odroczenia ter-

minu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 50.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 3 lat;

- 3) kierownik właściwego organu administracji prezydium wojewódzkiej rady narodowej — co do należności jednostek objętych budżetem wojewódzkim lub budżetami niższego stopnia, jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 100.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 250.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 5 lat.

2. Prezydium powiatowej rady narodowej może upoważnić kierownika jednostki budżetowej objętej jednostkowym budżetem powiatowym lub kierownika zakładu budżetowego objętego tym budżetem do umarzania, odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności przysługującej jednostce budżetowej (zakładowi budżetowemu), jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 1.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 10.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 1 roku.

3. Prezydium wojewódzkiej rady narodowej może upoważnić kierownika jednostki budżetowej objętej jednostkowym budżetem wojewódzkim lub kierownika zakładu budżetowego objętego tym budżetem do umarzania, odraczania terminu zapłaty lub rozkładania na raty należności przysługujących jednostce budżetowej (zakładowi budżetowemu), jeżeli należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 5.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 25.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 2 lat.

§ 21. 1. Dyrektor przedsiębiorstwa państwowego rozliczającego się z budżetem terenowym może należność przysługującą temu przedsiębiorstwu umorzyć, jeżeli należność nie przekracza kwoty 5.000 zł, a odroczyć termin zapłaty lub rozłożyć spłatę na raty, gdy należność nie przekracza kwoty 25.000 zł, a okres spłaty — 2 lat.

2. Jeżeli należność w razie umorzenia przekracza kwotę 5.000 zł, a w razie odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia spłaty na raty — 25.000 zł albo okres spłaty przekracza 2 lata, o umorzeniu, odroczeniu terminu zapłaty lub o rozłożeniu spłaty na raty rozstrzyga:

- 1) kierownik właściwego organu administracji prezydium powiatowej rady narodowej — co do należności przedsiębiorstw rozliczających się z budżetem powiatowym lub budżetami niższego stopnia, a nie wchodzących w skład zjednoczenia, gdy należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 20.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia na raty — kwoty 50.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 3 lat;
- 2) dyrektor miejskiego zjednoczenia gospodarki komunalnej i mieszkaniowej (jednostki równorzędnej) w mieście stanowiącym powiat miejski — co do należności przedsiębiorstw i zakładów wchodzących w skład tego zjednoczenia, w granicach uprawnień wskazanych w pkt 1;
- 3) kierownik właściwego organu administracji prezydium wojewódzkiej rady narodowej — co do należności przedsiębiorstw rozliczających się z tym budżetem lub budżetami niższego stopnia, a nie wchodzących w skład zjednoczenia bezpośrednio podporządkowanego prezydium wojewódzkiej rady narodowej, gdy należność w razie umorzenia nie przekracza kwoty 100.000 zł, w razie zaś odroczenia terminu zapłaty lub rozłożenia spłaty na raty — kwoty 250.000 zł, a okres spłaty nie przekracza 5 lat;
- 4) dyrektor zjednoczenia terenowego (jednostki równorzędnej) podporządkowanego bezpośrednio prezydium wojewódzkiej rady narodowej — co do należności przedsiębiorstw i zakładów wchodzących w skład zjednoczenia (jednostki równorzędnej), w granicach uprawnień wskazanych w pkt 3.

3. Dyrektor miejskiego zjednoczenia gospodarki komunalnej i mieszkaniowej (jednostki równorzędnej) w mieście stanowiącym powiat miejski może umarzać, odraczać termin zapłaty lub rozkładać na raty należności zjednoczenia w granicach uprawnień wskazanych w ust. 1 oraz w ust. 2 pkt 1, a dyrektor zjednoczenia terenowego (jednostki równorzędnej) podporządkowanego bezpośrednio prezydium wojewódzkiej rady narodowej — w granicach uprawnień wskazanych w ust. 1 oraz ust. 2 pkt 3.

§ 22. Dyrektor wojewódzkiego przedsiębiorstwa państwowej komunikacji samochodowej może umarzać, odraczać termin zapłaty i rozkładać na raty należności tego przedsiębiorstwa w granicach uprawnień wskazanych w § 21 ust. 1 i ust. 2 pkt 3.

§ 23. Organy wymienione w §§ 20—22 obowiązane są przed umorzeniem zasięgnąć pisemnej opinii organu administracji finansowej prezydium właściwej rady narodowej. Nie dotyczy to wypadków, gdy kwota umorzenia nie przekracza 5.000 zł, a jeżeli organem uprawnionym do umorzenia jest organ wymieniony w § 20 ust. 1 pkt 1 — gdy kwota umorzenia nie przekracza 2.000 zł.

§ 24. O umorzeniu należności przekraczającej kwotę 100.000 zł, odroczeniu terminu zapłaty i rozłożeniu na raty należności przekraczającej 250.000 zł lub na okres dłuższy niż 5 lat rozstrzyga za zgodą właściwego naczelnego organu administracji państwowej:

- 1) dyrektor zjednoczenia terenowego (jednostki równorzędnej) podporządkowanego bezpośrednio prezydium wojewódzkiej rady narodowej — co do należności tego zjednoczenia oraz należności przedsiębiorstw i zakładów wchodzących w skład zjednoczenia (jednostki równorzędnej);
- 2) dyrektor wojewódzkiego przedsiębiorstwa państwowej komunikacji samochodowej — co do należności tego przedsiębiorstwa;
- 3) kierownik właściwego organu administracji prezydium wojewódzkiej rady narodowej — co do należności innych jednostek objętych budżetem terenowym lub rozliczających się z tym budżetem.

§ 25. 1. Prezydium właściwej rady narodowej może zastrzec, że w wypadkach, o których mowa w § 20 ust. 1, § 21, § 22 i § 24, o umorzeniu, odroczeniu terminu zapłaty lub rozłożeniu na raty rozstrzygać będzie to prezydium.

2. Jeżeli prezydium wojewódzkiej rady narodowej zastrzegło do swojej właściwości rozstrzyganie w sprawach, o których mowa w § 24, umorzenie należności przekraczającej 100.000 zł, odroczenie terminu zapłaty lub rozłożenie na raty należności przekraczającej 250.000 zł lub na okres dłuższy niż 5 lat — wymaga zgody właściwego naczelnego organu administracji państwowej.

Rozdział 4.

Umarzanie należności w wypadkach szczególnie uzasadnionych.

§ 26. 1. W wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie naczelné organy administracji państwowej mogą umarzać należności nie przekraczające w stosunku do jednego dłużnika kwoty 500.000 zł, mimo braku okoliczności określonych w § 3.

2. Należności przekraczające w stosunku do jednego dłużnika kwotę 500.000 zł może umorzyć w wypadkach określonych w ust. 1 Minister Finansów na wniosek właściwego naczelnego organu administracji państwowej.

3. W zakresie należności przysługujących przedsiębiorstwom państwowym z tytułu niedoboru mienia, a nie przekraczających w stosunku do jednego dłużnika kwoty 5.000 zł,

naczelné organy administracji państwowej mogą upoważniać do rozstrzygania w sprawach wymienionych w ust. 1 dyrektorów tych przedsiębiorstw.

4. W zakresie należności przysługujących przedsiębiorstwom państwowym od spółdzielni lub organizacji społecznych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy sprzedaży, dostawy, roboty lub usługi, a nie przekraczających w stosunku do jednego dłużnika kwoty 200.000 zł, naczelné organy administracji państwowej mogą upoważniać do rozstrzygania w sprawach wymienionych w ust. 1 dyrektorów zjednoczeń (jednostek równorzędnych), w skład których wchodzi te przedsiębiorstwa, z tym zastrzeżeniem że umorzeniem nie może być objęta ta część należności, która dotyczy straty rzeczywiście poniesionej przez przedsiębiorstwo. W tym samym zakresie naczelné organy administracji państwowej mogą upoważniać dyrektorów przedsiębiorstw, jeżeli przedsiębiorstwa te nie są zgrupowane w zjednoczeniu (jednostce równorzędnej).

5. Minister Komunikacji może upoważnić do rozstrzygania w sprawach wymienionych w ust. 4 dyrektorów wojewódzkich przedsiębiorstw państwowej komunikacji samochodowej co do należności przysługujących tym przedsiębiorstwom od spółdzielni lub organizacji społecznych z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy sprzedaży, dostawy, roboty lub usługi.

§ 27. 1. W wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może umarzać należności tego zakładu nie przekraczające w stosunku do jednego dłużnika kwoty 500.000 zł, mimo braku okoliczności określonych w § 3.

2. W zakresie należności nie przekraczających w stosunku do jednego dłużnika kwoty 5.000 zł Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może upoważnić do rozstrzygania w sprawach wymienionych w ust. 1 dyrektorów oddziałów tego zakładu.

3. Przepis § 26 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

§ 28. 1. W wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie należność z tytułu kosztów leczenia, gdy dłużnikiem jest rolnik, może być umorzona mimo braku okoliczności wymienionych w § 3:

- 1) w zakresie należności przysługujących jednostkom objętym budżetem terenowym:
 - a) przez kierownika właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium powiatowej rady narodowej — jeżeli należność jednostki objętej budżetem powiatowym nie przekracza kwoty 5.000 zł,
 - b) przez kierownika właściwego do spraw zdrowia i opieki społecznej organu prezydium wojewódzkiej rady narodowej — jeżeli należność jednostki objętej budżetem wojewódzkim lub budżetem powiatowym nie przekracza kwoty 50.000 zł,
 - c) przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej — jeżeli należność przekracza kwotę 50.000 zł;

- 2) w zakresie należności objętych budżetem centralnym — przez właściwy naczelný organ administracji państwowej.

2. Kierownicy organów administracji, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a) i b), rozstrzygają o umorzeniu należności po zasięgnięciu pisemnej opinii biura właściwej gromadzkiej rady narodowej.

3. Prezydya właściwych rad narodowych mogą zastrzec, że o umorzeniu w wypadkach, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a) i b), rozstrzygać będą te prezydya.

4. Prezydya powiatowych rad narodowych mogą upoważnić dyrektorów szpitali powiatowych, a prezydya woje-

wódzkich rad narodowych — dyrektorów szpitali wojewódzkich do umarzania należności, o których mowa w ust. 1, przysługujących tym szpitalom, jeżeli należność nie przekracza kwoty 5.000 zł; w tym wypadku przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. Naczelnym organem administracji państwowej może upoważnić do rozstrzygania w sprawach wymienionych w ust. 1 pkt 2:

- 1) dyrektorów szpitali (jednostek równorzędnych) — w zakresie należności nie przekraczających kwoty 5.000 zł;
- 2) kierowników jednostek organizacyjnych, którym podlegają szpitale (jednostki równorzędne) — w zakresie należności nie przekraczających kwoty 20.000 zł.

§ 29. 1. W wypadkach gospodarczo uzasadnionych lub zasługujących na szczególne uwzględnienie Minister Finansów może na wniosek Ministra Rolnictwa umarzać należności przysługujące od rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

2. Minister Finansów i Minister Rolnictwa, każdy w swoim zakresie działania, mogą swoje uprawnienia dotyczące umarzania należności przysługujących od rolniczych spółdzielni produkcyjnych przekazać podległym sobie organom, a Minister Finansów — również bankom.

Rozdział 5.

Przepisy końcowe.

§ 30. 1. Przepisy dotyczące kierowników właściwych organów administracji prezydiów powiatowych rad narodowych stosuje się odpowiednio do kierowników właściwych

organów administracji prezydiów miejskich rad narodowych miast stanowiących powiaty oraz kierowników właściwych organów administracji prezydiów dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw, a przepisy dotyczące kierowników właściwych organów administracji prezydiów wojewódzkich rad narodowych — do kierowników właściwych organów administracji prezydiów rad narodowych miast wyłączonych z województw.

2. Uprawnienia przysługujące na podstawie niniejszego rozporządzenia naczelnym organom administracji państwowej przysługują również kierownikom urzędów centralnych.

§ 31. Tracą moc:

- 1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 16 maja 1956 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz o udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących jednostkom budżetowym oraz państwowym instytucjom, przedsiębiorstwom i bankom (Dz. U. z 1964 r. Nr 24, poz. 162 i z 1965 r. Nr 22, poz. 137);
- 2) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1957 r. w sprawie określenia zasad i trybu oraz organów właściwych do wydawania decyzji o umarzaniu oraz o udzielaniu ulg w spłaceniu należności przysługujących instytucjom ubezpieczeń społecznych (Dz. U. Nr 9, poz. 37).

§ 32. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 marca 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

27

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 lutego 1969 r.

zmieniające rozporządzenie o opłatach za paszporty wydane w kraju oraz wkładki paszportowe do dowodów osobistych i dokumenty podróży.

Na podstawie art. 27 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 1959 r. o paszportach (Dz. U. z 1967 r. Nr 17, poz. 81) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1959 r. o opłatach za paszporty wydane w kraju oraz wkładki paszportowe do dowodów osobistych i dokumenty podróży (Dz. U. z 1959 r. Nr 46, poz. 281 i z 1967 r. Nr 27, poz. 125) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1 ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) paszporty urzędowe, jak również wkładki paszportowe do dowodów osobistych, jeżeli wkładki te wydano na wyjazdy w celu wykonania umów zawartych przez centrale handlu zagranicznego; wolne są również od opłat wszelkie czynności dokonane w toku postępowania w tych sprawach;”;

- 2) w § 3 po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. W przypadkach, o których mowa w ust. 4, jeżeli wyjazd ma nastąpić w charakterze uczestnika zbiorowego wyjazdu turystycznego, opłata paszportowa wynosi 200 zł.”;

- 3) po § 4 dodaje się § 4a w brzmieniu:

„§ 4a. W przypadkach, w których paszport lub wkładka paszportowa do dowodu osobistego (tymcza-

sowego zaświadczenia tożsamości) nie zostały wykorzystane zgodnie z warunkami, z powodu których zastosowana została ulgowa stawka opłaty lub zwolnienie od opłaty paszportowej, posiadacz takiego dokumentu paszportowego obowiązany jest do uregulowania różnicy powstałej pomiędzy wniesioną i należną stawką opłaty paszportowej oraz opłaty za podanie, jeżeli zastosowano zwolnienie od tej opłaty.”

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów i Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 3. Upoważnia się Ministra Spraw Wewnętrznych do ogłoszenia w drodze obwieszczenia jednolitego tekstu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 czerwca 1959 r. o opłatach za paszporty wydane w kraju oraz wkładki paszportowe do dowodów osobistych i dokumenty podróży z uwzględnieniem zmian wynikających z przepisów wydanych przed dniem ogłoszenia jednolitego tekstu i z zastosowaniem ciągłej numeracji paragrafów, ustępów i punktów.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz